

ŐBUDA HANGJAI

Ez a lágy hangulatú, kedves, öreg városrész lassú elmúlásra volt ítélve. Túlélte az intim pesti terek: a Hal tér, a Sebestyén tér és a Kígyó tér gyors lebontását (a régi Erzsébet híd építésekor), túlélte a Tabán letarolását, túlélte sok nagy krónikását (köztük a szívének legkedvesebb Krúdyét is), s most az öregek bölcs rezignációjával várja megújulását. S mint a bölcs öregek: már nem sok dallamot tud, de amit mégis, azt szépen és sokféleképpen tudja.

Méltóságteljes, későbarokk, kosárirves kőkapuzatok és elkopott kerékvetők fogják közre a tölgyből és bükkből ácsolt, egykor díszes, nehéz fakapukat. Itt-ott még felfedezhetők rajtuk az egykori vasveretek, kopogtatók, kilincsek. A kapuk mellett kicsi ablakok nyílnak az utcára. Pontosan olyanok egymás mellett, amilyen a kontrafagott és az oboa hangja egy búcsúztató, szomorkás dallam kezdetén. Ahogy súlyosan nyílik a kapu, pillantásunk az udvar macskaköveire esik: szélről az egymáshoz tapasztott, egymáshoz bújó, földszintes házikók, középen a lefolyó, kis kert, benne néhány csenevész fa (talán utoljára hullajtják el levelei-

ket), az őszi nap sugara ferdén esik rájuk, mint mikor a vonósokon váratlanul nagyot nyújtózkodik egy groteszk glisszandó. Az udvar végében, ahová már nem jutott a bazaltkockákból, a kőfalban egy árva vízcsap csöpörög. Alatta bokrosodó fattyúnövényzet zöldell, fölötte a hirtelen elfelhősödő kék őszi ég a mennyezet. Egy bolthajtás mögött romantikus halálraszántással vöröslök az omladozó vakolatba kapaszkodó vadszőlő, alatta két tyúk kapirgál, fölötte fehér mellényes, barna felöltös galambok tollászkoznak. Valahol a közelben vadul felugat egy borzas kutya; ébred és sírni kezd a napra kitett kocsiban szenderegő csecsemő. Pillantása a háztető nyugodt hullámvonalú padlásablakaira esik (egyiken átcsillan az ég), ettől elcsendesül. Anyja érkezik sietve, a készülő ebéd illatai lengik körül, babája boldog, fogatlan mosolyra nyitja száját. Andante.

Néhány száz méterre tőlük (s lépésről lépésre közeledvén hozzájuk) napról napra erősödik az új dallam; hatalmas zenekar játssza: csákányok, légkalapácsok, földgyaluk, dömperek, teherautók, óriásdaruk. Sokféle, szokatlan hangot hallatnak, de mire a csecsemő felnőtt lesz, minden már rég megszokott harmóniává szelídül.

